

## EVANKELIUMI

Matt. 3: 13–17

Silloin Jeesus tuli Galileasta Jordanille Johanneksen kastettavaksi. Johannes esteli ja sanoi: ”Sinäkö tulet minun luokseni? Minunhan pitäisi saada sinulta kaste!” Mutta Jeesus vastasi hänelle: ”Älä nyt vastustele. Näin meidän on tehtävä, jotta täyttäisimme Jumalan vanhurskaan tahdon.” Silloin Johannes suostui hänen pyyntöönsä.

Kun Jeesus oli kastettu, hän nousi heti vedestä. Samassa taivaat aukenivat, ja Jeesus näki Jumalan Hengen laskeutuvan kyyhkysen tavoin ja asettuvan hänen päälleen. Ja taivaista kuului ääni: ”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt.”

## SAARNA

*”Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mieltynyt.”* Matteuksen evankeliumin mukaan kasteella läsnä olleet ihmiset saivat kuulla tämän todistuksen. Sen sijaan vanhin Markuksen evankeliumi kertoo, että vain Jeesus itse sai osakseen tämän vakuutuksen. *”Sinä olet minun rakas poikani, sinuun minä olen mieltynyt.”* (Mk. 1:11). Kaste oli joka tapauksessa Jeesuksen julkisen toiminnan alku ja lähtölaukaus. Markuksen evankeliumi alkaakin vasta Johannes Kastajan toiminnasta ja antaa sen kuvan, että juuri kasteessa Jumala sitoutui Jeesukseen, niin kuin Jeesuskin oli sitoutunut Jumalaan. Kristinuskon syntyvaiheista lähtien on siis pohdittu sitä, oliko Jeesus Jumalan Poika jo syntymästään lähtien tai jopa aikojen alusta, kuten Johannes todistaa vai ottiko Jumala hänet pojakseen vasta kasteessa. Vanhimmat Uuden testamentin kirjoitukset ovat apostoli Paavalilta eikä niissä käsitellä lainkaan Jeesuksen syntymää tai myöhemmin tapahtunutta kastetta. Kirjeessään roomalaisille hän ilmaisee, että Jeesus oli *”Jumalan Poika, jolla on valta, ylösnousemuksessa tähän asemaan asetettu.”* (Rm.1:4)

Vuosisatojen kuluessa kirkon yhteiseksi uskoksi ja opiksi muodostui kuitenkin se, että Jeesus oli jo syntymästään asti Jumalan Poika. Nikean uskontunnustuksessa sanomme: *joka ennen aikojen alkua on Isästä syntynyt*. Mutta miksi Jumalan Poika sitten tuli Johanneksen luo kastettavaksi? Mihin hän tarvitsi parannuksen kastetta? Päivän evankeliumissa tämä eräänlainen ristiriita tuleekin ilmi. Siksi Johannes esteli ja sanoi, että hänenhän pitäisi saada Jeesukselta kaste eikä päinvastoin. Jeesus kuitenkin vakuuttaa Johannekselle, että näin tapahtuisi Jumalan vanhurskas tahto. Alkukirkosta lähtien on ajateltu, että vaikka Jeesus itse ei synnittömänä tarvinnut parannuksen kastetta, hän suostui kastettavaksi muiden tähden ja muiden nähden. Näin Matteus tässä kohden evankeliumiaan korostaa Jeesuksen yhteyttä seuraajiensa kanssa eikä niinkään hänen ainutlaatuisuuttaan Jumalan

Poikana. Kaste oli esimerkki Jeesuksen kuuliaisuudesta ja alistumisesta Jumalan tahtoon. Kasteessa hän sai vahvan vakuutuksen siitä, että Jumala sitoutui häneen ja oli hänen kanssaan myös silloin, kun oli kaikkein vaikeinta; niin kiusauksissa kuin kärsimyksessä, niin kuoleman piinassa kuin yksinäisyydessä, mutta myös kuoleman voitossa.

Kasteessa tapahtuu suuria asioita. Siinä Jumalan armo laskeutuu niin alas, että se koskettaa meitä kaikkia. Elämämme ensi hetkistä lähtien Jumala haluaa vakuuttaa, että olemme Hänen omiaan, Hänen rakkaita lapsiaan. Ei kaste edellytä sitä, että meissä itsessämme olisi oltava riittävät ominaisuudet, riittävä usko tai nuhteeton elämä. Jumalan armoa tai Jumalan lapseutta ei voi ansaita. Se saadaan lahjana. Kristilliseen seurakuntaan liittyivät aluksi tietysti vain ne juutalaiset ja pakanat, jotka uskoivat sanoman Kristuksesta. Kääntynyt ja uskoon tullut otti kasteen, mutta kohta antoi kastaa koko perhepiirinsä. Tällöin kodista tuli kristitty koti ja oli luonnollista, että kaikki sen jäsenet kuuluivat Kristuksen seurakuntaan. Lasten kastaminen ei siis ollut ongelma eikä vaatinut teologisia perusteluja. Kasteelle ei asetettu ennakkovaatimuksia. Mutta lasten kastaminen on avannut kuitenkin ymmärrystämme siinä, kuinka avuton ja pieni ihminen on täysin Jumalan armon varassa. Hänellä ei voi olla omaa uskoa, omia tekoja eikä ansioita. Hän saa kaiken lahjana. Siksikin meitä kutsutaan lastenkaltaisuuteen, ottamaan Jumalan armo vastaan niin kuin lapsi ottaa lahjan vastaan.

Oman kasteeni yhteydessä kastepappi, oma isäni, puhui näin: *Tämä pikku poikamme on jälleen kallis todistus Jumalan hyvyydestä meitä kohtaan, Jumalan kirje meille. Tähän kirjeeseen ei maailma vielä ole päässyt omia kirjoituksiaan piirtelemään. Kun isä ja äiti tutkivat lapsen vakavanmielisiä pikku kasvoja, ahdistaa sydäntä ajatus siitä, mitkä juonteet siihen vielä piirtyvät, kun tämän maailman läpi on kuljettava. Mutta meidän toivomme ja uskalluksemme perustana on se, että Jumala itse tahtoo kirjeensä sinetöidä, sulkea sen armon, rauhan ja rakkauden sinetillä. Jumalan rakkauden sinettiä ei kenelläkään ole oikeutta murtaa. Herra tuntee omansa. Niin kuin isä tunsu tuhlaajapoikansa ryysyisenäkin, niin Kristus tunnustaa heikon seurakuntansa omaksi ruumiikseen. Ja jäseneksi Kristuksen ruumiiseen me kastamme tämän lapsukaisen, niin läheiseen yhteyteen Herran Kristuksen kanssa, ettei likeisempää voi ajatella. Minkä hän tässä maailmassa on kärsivä, sen kärsii Kristus hänen kanssaan ja minkä Kristus voitti, sen voiton osallisuuteen on rakas pikku poikamme tänä päivänä kutsuttu.*

Kasteessa saatu lahja – Jumalan lapseus ja pelastus – kantaa läpi koko elämän. Se kantaa erityisesti silloin kun usko horjuu, kun elämässä on pimeyttä ja kärsimystä, kun omat voimat ovat lopussa. Turtuneena ja itseeni pettyneenä kadotan helposti Jumalan tai ajattelen olevani Jumalalle kelpaamaton. Silloin tarvitsen muistutusta ja vakuutusta, että onhan minut kastettu ja liitetty Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. Hänen kauttaan minuakin nostetaan uuteen elämään.

Kastevesi ei sellaisenaan ole muuta kuin vettä, mutta Jumalan sanaan ja lupauksiin liitettynä se on pelastavaa vettä. Niin kasteen yhteydessä kuin myös synninpäästön sanoissa saamme Jumalan vakuutuksen: *Älä pelkää. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun.*

Herra tuntee omansa. Hän tuntee kaikki lapsensa. Siitä kertoo tämä psalmiin 139 pohjautuva laulu.

*Aamuruskon siivin* (san. ja säv. Pekka Simojoki)

*Sinä tunnet, Herra, minut, tiedät joka askeleen.*

*Olet kaiken huolehtinut, kaiken pannut paikalleen.*

*Ei ole sanaa suussani, jota et Sä tuntisi.*

*Missä olenkin, minne menenkin, tiedät kaiken, mitä teen.*

*Minne voisin, Herra, mennä, ettet sitä huomaisi.*

*Ei niin kauas siivet lennä, ettet siellä olisi.*

*En pysty mitään salaamaan, silmiltäsi milloinkaan.*

*Minne pakenen, sinä tiedät sen, tunnet ajatukseni.*

*Vaikka miten kauas kulkisin, aamuruskon siivin lentäisin,  
vaikka merten taakse muuttaisin, Sinä olet siellä kuitenkin,  
Luojaani, olet kuitenkin.*

*Aina sisimpääni asti olen ihme suunnaton.*

*Sinä punoit taitavasti pienen ihmisolennon.*

*Jo ennen syntymäänikin laskit joka minuutin.*

*Kaikki päiväni Sinun kirjaasi kerran kirjoitettu on.*

*Sinä muistat joka solun, kaiken piirsit tarkasti.*

*Sinä tunnet joka polun, joka tulee eteeni.*

*En muuta voi kuin painaa pään, jäädä ihmettelemään.*

*Minä vaikenen, mutta tiedän sen: Olet aina kanssani*

*Vaikka miten kauas kulkisin, aamuruskon siivin lentäisin,  
vaikka merten taakse muuttaisin, Sinä olet siellä kuitenkin,  
Luojaani, olet kuitenkin.*